

Úlomky skla (autor: Cleo de Fuego)

Jednodielna young adult

14# úlomok

Boli iba privreté. Spoza nich sa ozývalo chrčanie a dychčanie. Nemohla som si pomôcť, opatrne som ich otvorila. Čo ak niekto potrebuje pomôcť ísť na ošetrovňu?

To, čo som zbadala, mi zovrelo hrdlo.

Chlapec stál iba v džínsoch so sklonenou hlavou pri zrkadle. Jednou rukou sa opieral o stenu, tú druhú stále držal v rozbitých úlomkoch. Hánky mal odreté, krvavé. Krv bola aj na skle. Čokoládové vlnité vlasy, ešte mokré zo sprchy, mu padali do očí. Široké plecia sa triasli, pevný chrbát bol zhrbený nad umývadlom. Hlas sa len ťažko predieral skrz hrdlo a pery. Tetovanie pod kľúčnou kosťou svietilo a oznamovalo to, čo bolo jasné. Bol zlomený.

Mám ho nechať samého alebo naopak potrebuje ľudskú spoločnosť? Bála som sa urobiť čo i len jeden krok.

Odrazu zdvihol hlavu a svoje kakaové oči upriamil na roztrieštený odraz. Naskytol sa mi pohľad na jeho zbitú tvár. Z nosa mu tiekla krv na pery až k ostrej brade. Oči mal rozšírené a sklenené, šľahali mu v nich blesky a plamene, avšak líca mokré neboli. Jedno oko mu nepekne opúchalo a na druhý deň ho bude istotne zdobiť monokel. Lomcovali ním potláčané pocity. Zúrivosť. Zúfalstvo. Tieto som dokázala skrz odraz v rozbitom skle prečítať.

A vtom ma zbadal v úlomkoch.

„Čo tu robíš?“ zašepkal chrapľavo ponad plece.

Jeho tón ma prekvapil. Nebolo to zavrčanie ani výstraha. Dokonca ani nedôvera. Znelo to akoby ma bol prosil. Bola to zúfalá prosba, aby som zareagovala. Možno aby som odišla, možno aby som zostala. Netuším. Akoby si myslel, že aj ja mu chcem ublížiť.

Rozhodla som sa pre druhú možnosť. Zostanem. Zvesila som plecia a pomaly k nemu kráčala. Sledoval ma so zaťatou sánkou. Na jeho krku navrela žila. Prebodával ma pohľadom, no mlčal.

Bol ako vlk. Tak nebezpečný, a predsa plachý. Stačí jeden zlý krok a zaútočí. Krváca. Ublížili mu. Musím byť viac ako opatrná. Je ranený a tým aj nebezpečnejší. Rozzúrenému vlkovi by som pomôcť asi nedokázala.

„Dylan,“ oslovila som ho jemne.

„Vypadni! Nechaj ma!“ zavrčal a odvrátil tvár.

„Nie,“ odpovedala som pokojne.

Prižmúril oči. Zazeral po mne cez rozbité sklo akoby sa chcel po mne rozbehnúť alebo mi vynadať. Neurobil však nič z toho, iba sklonil tvár a viac mi nevenoval ani pohľad. Už som bola k nemu na dosah.

Kútikom oka som zbadala pokrčené a roztrhané noviny. Čítala som články, každý vedel, čo sa v Dylanom živote deje, avšak nik netušil, čo sa deje v samotnom Dylanovi. Média strkajú nos do vecí, do ktorých ich nič. Nedajú si pokoj, zveličujú, trýznia človeka. Konečne sa od nich odpútal a chvíľu mal pokoj, no stačí jeden náznak senzácie a všetko to skončilo. Po toľkom čase. Niektorí by si bol mysleli, že tie supy sa už nasýtili, ale ako sa zdá, stále sú hladné.

Potlačila som vlastnú zlosť a opäť sa sústredila iba na Dylana.

Opatrne som sa dotkla jeho svalnatej paže. Trhol sebou a kakaové oči sa zabodli do mojich zelených. Boli tak neskutočne ranené. Ľad praskol. Ako môžu byť ľudia k sebe takí odporní? Smutne som si povzdychla a skôr, ako mohol opäť niečo zavrčať, postavila som sa na špičky a paže opatrne omotala okolo jeho pliec. Prekvapene vydýchol. Zavrela som oči a len objímala Dylana Moralesa.

Najskôr úplne stuhol, no potom sa pomaly uvoľnil. Schoval si hlavu do môjho ramena, jeho ruky pomaly objali moje telo. Neuvedomil si to, ale zavesil sa na mňa celou svojou váhou. Potlačila som zalapanie po dychu, no na nohách sa udržať už nedokázala. Kolená sa mi podlomili a čoskoro sme skončili na studenej podlahe. Avšak, nepustil ma a ani ja som ho nepúšťala. Prvý sa musí odtiahnuť on, nie ja. Ja som tu pre neho, ako dlho potrebuje.

Roztrasene vydýchol nadbytočný vzduch z pľúc a ja som ho silnejšie stisla. Neplakal. Nevyronil ani slzu. Ticho trpel, no pohár pomaly pretekal. Bradu som si oprela o jeho plece. Jemne som ho hladkala po chrbte, kreslila nezmyselné obrazce. Nevrela som nič. Viem, že slová sú teraz zbytočné. Aj tak by ich nepočul alebo ich zámerne ignoroval. Teraz je dôležitejšie gesto. Jeho objatie zosilnelo až sa ma držal ako kliešť. Radšej som ani nechcela vedieť, kedy ho naposledy niekto poriadne objal. Odrazu bol taký krehký akoby tvrdý, arogantný a po novom aj uzavretý Dylan Morales ani neexistoval.

Netuším, ako dlho sme sedeli takto v objatí na zemi v školskej šatni. Nepýtala som sa ho, čo sa stalo. Počula som dosť a ak by chcel o tom hovoriť, povie mi to sám. Nebudem na neho naliehať. Nie je to moja vec a on sa o ňu pravdepodobne ani neplánuje podeliť.

22# úlomok

„Prečo nie si na ľade?“ vyrušil ma z myšlienok známy hlas.

Zdvihla som hlavu od klziska, no len mykla plecami.

„Ak nemáš korčule, hovoril som ti, že sa tu dajú požičať,“ ukázal Dylan prstom za seba.

„To nie. Ja nekorčuľujem,“ pousmiala som sa.

„Chceš radšej zamrznúť?“ Zovrel mi zápästia a vytiahol ma na nohy. Bez ďalších slov sa rozbehol dole schodmi.

„Čo robíš?“

„Idem po korčule.“

„Máš ich na pleci!“

„Po tvoje, šteniatko.“

A už sme stáli pred požičovňou. Ani len sa ma nepýtal na veľkosť. Vzal jeden pár a ťahal ma na striedačku. Sám si začal viazať korčule, no ja som sa ani nepohla a len tak tam nad ním stála. Skutočne sa nemienim strápníť na ľade.

„Obúvať ťa, hádam, nemusím,“ nadvihol obočie.

„Dylan, ja neviem korčuľovať.“ Objala som si ramená.

„To naozaj?“

„Áno. Som možno jediná Kanadanka, ktorá nevie korčuľovať.“

„Prosím ťa! Všetci to ľahké.“

„Pre teba. Si hokejista!“

„Pod! Aspoň ti nebude zima. Ja sa postarám o zvyšok.“

„Fajn. Obujem si ich len preto, aby som ti dokázala, že som príšerná.“

Nahnevane som si obula korčule, prekvapená, že mi dokonale sedia. Stiahla som ich a zaviazala. Odhodlane som pozrela na hokejistu, ktorý ma pobavene sledoval. Postavila som sa, no prekvapil ma nedostatok rovnováhy. Zamávala som rukami a schmatla sedadlá za sebou.

Dylan sa zachechtal. Zazrela som po ňom.

„Nesmej sa!“

„To by som si nedovolil.“

S ľahkosťou akoby mu korčule nezvierali členky, vyšiel na ľad a elegantne sa zvrchol ku mne. Čakal ma. Akoby som mala nohy v tehlách z ľadu a nie v korčuliach, som štýlom bociana dokráčala k ľadovej ploche. Našťastie, všetci už korčuľovali, takže som nikoho nezdržiavala. Křčovito som zvierala okraj mantinelu.

Zhlboka som sa nadýchla a konečne vyšla na plochu. Opatrným drobčením sa nohy pohybovali popri mantineli, ktorý som stále pevne zvierala prstami. Pomaly som sa otočila a oprela sa o svoju oporu prebodávajúc Dylana pohľadom.

„Pusti sa," podal mi dlane.

Nedôverčivo som sa poobzerala okolo seba a potom na môj úžasný mantinel, ktorý ma istil. Vzhliadla som k Dylanovi Moralesovi. Bol odo mňa sotva dva metre, jeho ruky ani nie meter. Stačilo sa len načiahnuť. Zdvíhala som nohy na mieste, aby som našla rovnováhu a odhodlanie. Konečne som pustila mantinel. Stála som. Zahryzla som si do pery, ruky od seba ako chodec na lane.

Keď som sa uistila, že moje nohy sa nerozutekajú, rýchlo som schmatla pomocné chlapčenské ruky. Pomaly si ma pritiahol k sebe.

Nehľadela som na neho, ale na plochu pod sebou a korčule na nej. Nohy som mala rozkročené a až keď som bola úplne pri Dylanovi a prestala sa hýbať, spojila som ich.

Konečne som zdvihla hlavu. Stále ma pobavene sledoval.

„Tak vidíš, že som mala pravdu. Teraz mi pomôž naspäť."

„Ale no tak, Mellisa!" zasmial sa.

Pustil ma a moje srdce spanikárilo. Nie, nie, nie! Nemôže ma tu takto nechať! Ako sa dostanem naspäť? V mysli som už prešla všetky možné spôsoby a vyzeralo to tak, že si opatrne čupnem, klesnem na kolená a odkolenačkujem naspäť. Síce to bude pekne trápne, no aspoň si zachránim život.

Môj strach sa musel prejaviť na tvári, pretože Dylan ma uistil, že nikam nejde.

Postavil sa vedľa mňa a ukázal mi, čo s nohami. Chytil ma za ruku a pomaly šiel so mnou pohybmi, ktoré mi ukázal. Zaradili sme sa medzi ostatných. Křčovito som mu zvierala prsty a opakovala si ten pohyb v hlave, prenášajúc ho do nôh.

Boli sme pomalí, ale on to nijako nekomentoval. Obiehali nás študenti a ja som sa chcela prepadnúť pod ľad, čo som sa tak hanbila, nikto sa mi neposmieval ani ma nijako neriešil. Jednoducho sa nám vyhli.

Usmiala som sa, keď som zvládla niekoľko metrov a nabrala rýchlosť. Avšak v ten moment mi nohy prestali stíhať.

Spanikárila som.

Už som sa videla na zemi, no v poslednej malej nádeji som schmatla Dylana aj druhou rukou. Vypískla som, zavrela oči, no pád nenastal.

Dylan zastal a chytil ma voľnou rukou, ktorú som mu nezvierala. Vypliešťala som oči od strachu, stále pevne zvierajúc Dylanove prsty aj lakeť. Postupne mi dochádzalo, že žijem.

„Pokoj! Držím ťa," usmial sa.